

гативизма на масово валидизираните оценки и позиции спрямо ангажираните с такъв труд лица. То даваше възможност за известно „официално реванширане“ спрямо предразсъдъчната реактивност към самите тях като личности и като професионалисти. Чрез него се спомагаше в известна степен за елиминиране на онези оценъчни матрици в масовото съзнание, според които с боклука (във всичките му директни и превърнати, отчуждени вариации) можеше и трябваше да отиде да се занимава само „боклукът“ в социалния си смисъл, т. е. необразованите, непретенциозните, нискоквалифицираните, маргинално-дислоцираните в териториите на структурираното обществено пространство индивиди или групови субекти и т. н.

Промяната в официално депозирания аксиологическа интерпретативност на подобни професии само отчасти отразяваше и промените в самия характер, специфика, форма и функционална обремененост на трудовата изява. Тя можеше (именно „благодарение“ на тази несинхронизираност между действителното изменение на съдържанието и представянето на подобни професии) да съхрани и репродуцира (дори в още по-извратени варианти) мотивацията за участие в тях. Нещо повече, обективно винаги е имало и има определен клас професии, сред които спадат и тези, за които става дума тук, които твърде малко или почти нищо не дават за „очовечаване“, за повишаване на духовно-нравствения профил на ангажирания с тях субект, за растеж на неговия престиж сред обществеността, за превръщането на най-добрите „специалисти“ от този бранш в своеобразен „примамлив пример“, в еталон за подражание на други (по-млади или на същата възрастова определеност) личности. При тези дейности мотивацията може да се променя и варира единствено и само праволинейно, в зависимост от размера на материално-финансовите, комерсиалните изгоди, но почти или изобщо не от някакво изменение в духовните интереси и нагласи на ангажиращия се с тяхното упражняване човек, защото е абсурдно да се говори и декларира нещо от рода на това „боклукчия (или гробар) – това звучи гордо“, или „хигиенистите – съвест на нашето време“ (както би могло съвсем безконфликтно да се каже примерно за поети, писатели или журналисти, за връзката им с времето и историята, с това, че те са или могат да бъдат „съвест“, „глас“ на времето и т. н.).